

Ο τελευταίος δελφικός «χρησμός» της Πυθίας προς τον Ιουλιανό τον «Παραβάτη» - Μια χριστιανική απάτη και διαστρέβλωση της ιστορίας, στο όνομα της θρησκείας

☒ Σύμφωνα με την ιστορία που διδάσκεται σήμερα, ο τελευταίος χρησμός που δόθηκε από το Μαντείο των Δελφών, διά στόματος Πυθίας, συνέβη το 362 μ.Χ. και αποδέκτης ήταν ο αυτοκράτορας του Βυζαντίου, ο Ιουλιανός ο Παραβάτης, ο οποίος όταν αποφάσισε να εκστρατεύσει κατά των Περσών έστειλε ανθρώπους να ρωτήσουν στο μαντείο των Δελφών αν θα έπρεπε να κάνει αυτή την εκστρατεία. Ο χρησμός αυτός που σήμερα όλοι γνωρίζουμε, είναι ο εξής:

«Είπατε τω βασιλεί, χαμαί πέσε δαίδαλος αυλά, ουκέτι Φοίβος έχει καλύβαν, ου μαντίδα δάφνην, ου παγάν λαλεύσαν, απέσβετο και λάλον ύδωρ».

Δηλαδή:

«Πείτε στον βασιλιά, πως έπεσε κατάχαμα το περίτεχνο οίκημα, κι ούτε ο Φοίβος Απόλλων έχει πια κατοικία, ούτε δάφνη μαντική, ούτε πηγή ομιλούσα, και το ομιλών νερό στέρεψε».

Ο χρησμός αυτός είναι ψευδέστατος από την πρώτη ως την τελευταία του λέξη και είναι ένα χριστιανικό εφεύρημα που επινοήθηκε, 700 χρόνια αργότερα από αυτόν τον υποτιθέμενο χρησμό, από τον Βυζαντινό χρονογράφο και μοναχό, Γεώργιο Κεδρηνό, ο οποίος έζησε προς το τέλος του 11ου και στις αρχές του 12ου αιώνα μ.Χ.

[Ανυπόστατος φαίνεται ότι είναι επίσης και ο χρησμός που αποδίδεται ως τελευταίος πραγματικός χρησμός της Πυθίας:

«Έστ' ήμαρ ότε Φοίβος πάλιν ελεύσεται καί ές αεί έσεται».

Δηλαδή:

«Θα έρθει ημέρα που ο Φοίβος (Απόλλων) θα επιστρέψει και θα μείνει για πάντα».

Ο χρησμός αυτός (ίσως αλληγορικός, με την έννοια ότι «μαντεύει» την επάνοδο του ελληνικού πνεύματος), είναι

μάλλον επινόηση των «εθνικών», ως απάντηση στον ψεύτικο χρησμό που επινόησαν οι χριστιανοί.]

Γιατί όμως οι χριστιανοί επινόησαν και διέδωσαν αυτό το ψεύδος; Η απάντηση είναι μάλλον προφανής. Γιατί έτσι θα δηλώνονταν με τον καλύτερο τρόπο η «ήττα» της ελληνικής θρησκείας (όπως, τυφλωμένοι από θρησκευτικό φανατισμό, αποκαλούσαν το ελληνικό πνεύμα) και η υπεροχή του χριστιανισμού. Επιπλέον, πόσο φυσιολογικό ακούγεται να δέχονται οι χριστιανοί την ερμηνεία ενός δελφικού χρησμού (και μάλιστα απόλυτα βολικού και καθόλου διφορούμενου ως συνήθως), μιας δηλαδή, καθαρά «παγανιστικής πλάνης», που εμφανώς απαξίωναν με κάθε ευκαιρία; Η απάντηση είναι ακόμα πιο προφανής, αν σταθούμε στο όνομα «Ιουλιανός ο Παραβάτης». Ποιος ήταν ο Ιουλιανός και γιατί ονομάστηκε «Παραβάτης»;

Ο Ιουλιανός (331-363 μ.Χ.) ήταν Ρωμαίος αυτοκράτορας κατά την πρωτοβυζαντινή περίοδο. Παρ' ότι δεν ήταν Έλληνας δήλωνε με παρρησία «Έλλην ειμί», είχε ελληνική μόρφωση και παιδεία, λάτρευε κάθε τι ελληνικό, ήταν υπέρ της ανεξιθρησκίας, επέβαλλε την καταβολή αποζημιώσεων από τους χριστιανούς που είχαν καταστρέψει τους ναούς των εθνικών, απαγόρευσε να τον αποκαλούν «Δεσπότη», διέκοψε τις κρατικές επιχορηγήσεις προς την Εκκλησία, έκανε κοινωνικές μεταρρυθμίσεις αναδιανέμοντας μέρος της εκκλησιαστικής περιουσίας στους ακτήμονες. Ο Ιουλιανός ήταν πολύ επηρεασμένος από την κλασική Παιδεία, και τον ενοχλούσε η ραγδαία εξάπλωση του Χριστιανισμού, τον οποίο θεωρούσε ασύμβατο με την Ελληνική Φιλοσοφία και εν γένει τον Ελληνικό Πολιτισμό («*Ημίν ανήκουσιν η ευγλωττία και αι τέχναι της Ελλάδος και η των Θεών αυτής λατρεία, υμέτερος δε κλήρος εστί η αμάθεια και η αγροικία και ουδέν πλέον. Αύτη εστίν η σοφία υμών*»), αν και προσπάθησε να τους «συμφιλιώσει».

Όπως είναι φυσικό, όλα αυτά τον έκαναν να φαντάζει σαν τη μύγα μες στο γάλα, σε σχέση με τους άλλους βυζαντινούς αυτοκράτορες (ήταν ο μοναδικός μη χριστιανός αυτοκράτορας) και η κίνησή του ενάντια στο χριστιανικό ρεύμα ατύπως χαρακτηρίστηκε από τους χριστιανούς ως «παραβατικότητα» και ο ίδιος ως «Παραβάτης» ή «Αποστάτης», κατηγορήθηκε δε, με ανυπόστατες και γελοίες κατηγορίες, όπως ότι ξεκοίλιαζε εγκύους έσφαζε τα μωρά τους και ότι με τα σπλάχνα τους έκανε οιωνοσκοπίες, έθαβε κεφάλια μωρών κάτω από τα είδωλα κ.α. Ανάμεσα στις τερατολογίες αυτές, συμπεριλαμβάνεται, εκτός από τον περιβόητο χρησμό που αναφέρεται πιο πάνω, και μια άλλη ιστορική φράση που φέρεται να είπε ο Ιουλιανός όταν πέθαινε: «*Νενίκηκάς με Ναζωραίε*» (με νίκες Χριστέ).

Κοινό σημείο αναφοράς όλων αυτών των ψευδών; Ο Γεώργιος Κεδρηνός, καθώς όλα αυτά έγιναν γνωστά μέσα από το βιβλίο του «Σύνοψις ιστοριών, από Κτίσεως Κόσμου και μέχρι της βασιλείας Ισαακίου του Κομνηνού», το οποίο όπως προαναφέρθηκε, γράφτηκε 700 χρόνια αργότερα απ' τα γεγονότα που καταμαρτυρεί. Δεν είναι γνωστό από ποιες πηγές αντλεί τις πληροφορίες του ο Κεδρηνός. Υπάρχουν όμως νύξεις για τον ιστορικό Αγαθία. Σε ένα σημείο που μιλάει για το μαντείο και το χρησμό του Ιουλιανού για την περσική εκστρατεία, λέει «Ιουλιανός δὲ μαντείαις καὶ θυσίαις καὶ ἐπωδαῖς δαιμόνων καὶ ἀπάταις φραξάμενος, ὡς φησὶν Ἀγαθίας, κατὰ Περσῶν ἐστράτευσεν, ὅτε καὶ χρησμὸν ἔλαβεν». Υπάρχουν δηλαδή υπόνοιες ότι ο Κεδρηνός αρύεται τις πληροφορίες του από τον Αγαθία (ο οποίος παρεμπιπτόντως γράφει δύο αιώνες μετά τον υποτιθέμενο χρησμό). Αλλά ο Cameron στο έργο του «Agathias and Cedrenus on Julian» απέδειξε ότι όχι μόνο δεν αντλεί τις πληροφορίες του ο Κεδρηνός απ' ευθείας από τον Αγαθία, αλλά τις παίρνει από το ανώνυμο χρονικό του «Cod. Par. gr. 1712» το οποίο γράφτηκε τον 10ο αιώνα και έχει σχεδόν μηδενική αξία για τα γεγονότα που διαδραματίζονται στον 4ο αιώνα (σε αυτό συμφωνεί και ο Kaegi). Ο Cameron με ενάργεια και σαφήνεια προτείνει επίσης ότι όλοι αυτοί οι χρησμοί δεν είναι τίποτα άλλο παρά χριστιανικά χαλκεύματα που αποσκοπούνε στο να καταδείξουν το ψεύδος των μαντείων τα οποία ο Ιουλιανός εμπιστευόταν.

Το Μαντείο των Δελφών, παρ' ότι υποβαθμισμένο, παρηκμασμένο και ληλατημένο, χρησιμοδοτούσε τουλάχιστον ως το 384 μ.Χ. (ο Κλαυδιανός απευθυνόμενος στον αυτοκράτορα Ονώριο και αναφερόμενος στη γέννησή του (του Ονωρίου), λέει ότι έσπασαν τη σιωπή τους οι Δελφοί και ο Κερασφόρος Ἀμμωνας), πριν ο Μέγας Θεοδόσιος διατάξει το 391 μ.Χ., μεταξύ άλλων, το κλείσιμο όλων των μαντείων και την απαγόρευση της μαντικής.

Πηγές

el.wikipedia.org | esoterica.gr | panoskonstantinidis.blogspot.com